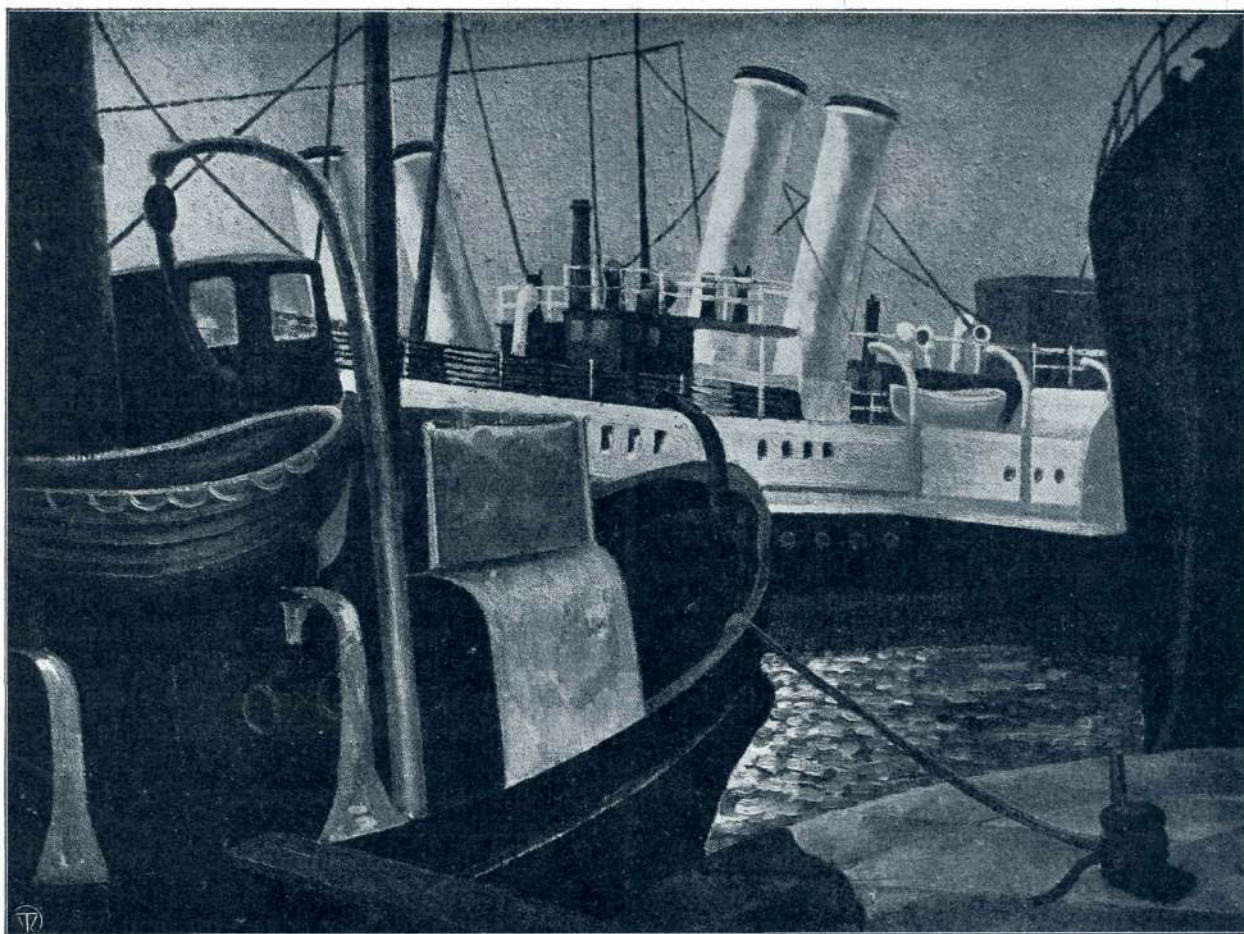

NASH, JOHN: PARNIKI

ni vedela, kaj naj stori... Pogledala je v temno poslopje. Vsa okna so bila črna, mrtva, le okno njene sobe se je svetilo.

Zavedala se je, da ima otroka v naročju. V tistem hipu je nehal njen strah in tisti drugi človek, ki je narekoval njenim rokam nerazumljiva dejanja. Sredi teme, kjer ni nihče videl, se je v istem trenutku porodilo v nji usmiljenje do bitja, ki ga je držala v naročju. Bilo je tako revno in povrh še z bridkimi ranami obdano. Čutila se je krivo pred njim.

Opravičiti se je hotela. Popraviti je hotela vsaj drobec tega, kar mu je storila. Stopila je k vodnjaku. Odvila je dete in spustila vodo na njegovo borno telesce. Tako ga je okopala sredi noči, trepetajoča, šepetajoča še nji neumljive besede. Ali so bile uspa-vanka, ali togo pomilovanje? Zavila ga je znova in postala. Tuje, daljne predstave so plavale mimo njenih duševnih oči. Spomnila se je, da je imel otrok dušo. Bila je pozabila

na to. Hotela se je oprati vsaj ene krivde. Razgalila je otrokovo glavo in jo položila pod curek vode.

»Krstim te v imenu Boga Očeta in Sina in svetega Duha, amen!«

To dejanje ji je neznano olajšalo srce. Vrnila se ji je mrzla zavest. Tisto, kar je moralo zdajci priti, ni bilo tako strahotno; zdelo se ji je povsem naravno, neizogibno.

Poiskala je v lopi lopato in stopila iz dvorišča skozi vegasta vrata na vrt; tipaje je prišla do živega plota. Tam je izkopala za svojega otroka grob, ga položila vanj in pomolila očenaš. Nato ga je z mrzličnimi rokami zagrebla in prst zateptala z nogami...

Bila je do smrti utrujena. Sled je bil izbrisan, le nase ni mislila. Taka ni smela srečati nikogar, ne stopiti v svojo sobo. Umila se je v veži in splezala v podstrešje, kjer se je sušila obleka. Tam se je preoblekla. Ko je hlad ovijal njeno potno telo, je občutila,